ЧУДОТВОРНА ИКОНА „СВ. БОГОРОДИЦА УМИЛЕНИЕ“ (ЕЛЕУСА), БАЧКОВСКИ СТАВРОПИГИАЛЕН МАНАСТИР „УСПЕНИЕ БОГОРОДИЧНО“

Чудотворната икона „св. Богородица Умиление“ (Елеуса) е една от най-големите светини на България.

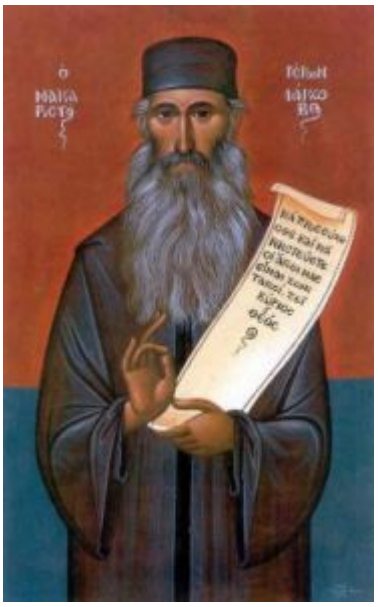
Не е известно времето на точното ѝ появяване в манастира. В началото на XIV в. тя вече е в обителта – според едни, подарена от братята грузинци Игнатий и Атанасий, а според други – „прелетяла“ от грузински манастир в Атон заради проявено към нея небрежие и избрала близката до манастира местност „Клувията“. При „кацването“ лумнал неопалващ огън. Двама пастири – брат и сестра я открили и съобщили в манастира за чудото. Братята с лития пренесли иконата в църквата „Св. Богородица“. Поставили я на иконостаса, но на сутринта иконата изчезнала. Намерили я в „Клувията“. Пренесли я отново в мнастира, но чудното „бягство“ се повторило и потретило. Един от монасите разказал на братята, че св. Богородица насън му казала, че ще остане в манастира, ако ѝ отредят специално място в храма, както и ако на втория ден на Великден я „отвеждат“ до старото ѝ място. Оттогава ежегодно иконата се пренася с лития до „Клувията“, където се отслужва молебен. На мястото, където светият образ бил открит, бликнал извор с лековита вода. И до днес иконата е в съборната църква на манастира.

Много са чудесата, които св. Богородица извършва. Знае се, че иконата помага особено много за сдобиване с рожба, но тя откликва и при всяка молба, отправена с чисто сърце и искрена вяра.

„Св. Богородица Умиление“ (Елеуса) е една от трите икони (заедно с Рилската и Троянската), събирани на едно място за поклонение по време на кампанията „Не сте сами“ през 2007 г. за освобождаването на българските медици от либийския затвор. Веднага след поклонението сънародниците ни бяха освободени.

Най-известните чудотворни икони в България,
Съставител: Дарин Алексиев

Грижата за домашната Църква и възпитанието на децата

В житието на светия старец Йаков Цаликис четем за една случка. Едно благочестиво семейство имало 9 деца. Съпругът бил много благочестив и много ревностен към духовния живот. Буквално искал да живее като калугер. Неговата жена се оплаквала на стареца, че много се изморява и търсела помощ. Когато идвала в манастира сама с децата, те плачели, викали, а плачела и тя, защото била преуморена…Съпругът и пък ходел в един параклис на „Св. Безсребреници” и там правел поклони, молел с броеница и бдял. Съпругата му отишла и се оплакала със сълзи на стареца, а и имала право.На следващият ден старецът щом ги видял заедно в двора, разбрал, че нещо се случва и че нещо са се скарали. Старецът с благи думи и разсъждения говорел на натъжената майка, за да я утеши, а смело и с внимателна насмешка казал на бащата: „Много ти се зарадвах вчера. Пееше цяла нощ и се молеше. Добре направи! Но щеше да имаш по-голямо благословение и награда, ако беше останали половин час, а не три часа, и ако беше близо до жена си и беше помогнал да нахрани децата, за да заспят. Понеже за вас женените, броеница и поклони са децата ви. Когато пораснат ще имате време и за молитви, и за броеници…”

Царете са длъжни да пазят и защитават своята земя и Църквата, а ако е необходимо и да тръгнат на война срещу неприятелите, и Бог пак ще ги дарува със святост заради труда им. Светите воини се борили срещу неприятелите в защита на родината и са убивали във войните, но не са падали в други телесни и духовни грехове, не се изпаднали в идолопоклонство или ерес и заради това Бог ги е прославил с венци на светци. Светителите и преподобните са се молели, борели са се със своите страсти и грехове, и заради големите усилия и победата над себе си, Бог ги е направил свои свети съсъди, свои свети инструменти, чрез които Той ни говори. Девствениците са се преборили с плътските страсти и са покорили телата си на духа, и заради това Бог им е дал святост. Покайниците са се отказали от старите грехове и с много голямо подвижническо усилие и труд са успяли да очистят умовете и сърцата си от всички страсти и от всички грехове, та Бог, Който иска всички хора да се спасят и да дойдат до познание на истината (1Тим. 2:4), им е простил всички грехове и ги е направили по-бели и по-чисти от сняг.

Следователно според всичко, което беше изложено по-горе, може да се заключи, че петте минути, които родителят отделя за молитва, докато приспива детето си, имат същата цена пред Бога, колкото и петте часа молитва на монаха. Никой не иска от родителя да се моли с часове, както и никой не иска от монасите да се грижат за деца. Тези, които успеят в тези луди времена да запазят своя брак в святост и да възпитат правилно във вярата децата си, ще

получат от Бога по-голяма награда и святост от мнозина, които са се отказали от света. Бог ще настани такива родители в селенията на светителите и мъчениците, защото добре са се потрудили с добрия подвиг (1 Тим. 6:12), извървяли са пътя, опазили са вярата (2 Тим. 4:7).

Автор: свещ. Яни Мулев, Македонска ПЦ – Охридска архиепископия

Превод: Мартин Димитров

Царицата на пчелите

Братя Грим

Веднъж двама царски синове тръгнали по света да търсят приключения, но се отдали на такъв разгулен живот, че забравили да се върнат у дома. Най-малкият брат, когото наричали Глупчо, тръгнал да ги търси, но когато най-сетне намерил братята си, те започнали да му се подиграват, задето си мислел да прекоси света надлъж и нашир невредим, а ето на, те, много по-умните от него, не успели. Тогава тримата тръгнали заедно и стигнали до един мравуняк. Двамата по-големи братя искали да го разровят, за да видят как в страха си малките мравки ще плъпнат на всички страни да спасяват яйцата си, но Глупчо извикал:

— Оставете мравките на мира! Не ми дава сърце да гледам как ще ги разтревожите.

Продължил пътя си и стигнали до едно езеро, в което плавали безброй патици. Двамата по-големи братя искали да хванат няколко, за да ги опекат, но Глупчо им попречил и пак извикал:

— Оставете патиците на мира! Не ми дава сърце да гледам как ще ги заколите.

Братята отново тръгнали и накрая стигнали до едно гнездо на диви пчели, в което имало

толкова мед, че чак се стичал по дънера на дървото. Двамата по-големи братя искали да запалят огън под дървото, да задушат с пушека пчелите и да извадят меда. Ала Глупчо пак ги възпрял и казал:

— Оставете пчелите на мира! Не ми дава сърце да гледам как ще ги изгорите живи.

Най-после тримата братя стигнали до един дворец. Конюшните били пълни с каменни коне, а наоколо нямало жива душа. Минали през всички стаи и накрая спрели пред една врата, на която висели три катинара. Ала по средата на вратата имало цепнатина, през която можели да надникнат в стаята. Когато погледнали, видели едно сиво човече. Повикали го веднъж, повикали го втори път, но то не ги чуло. Повикали го трети път и тогава то станало, отключило катинарите и отворило вратата. После, без да каже нито дума, ги завело пред богата трапеза. След като хапнали и пийнали, човечето отвело всеки от тях в отделна спалня.

На другата сутрин сивото човече отишло при най-големия брат, направило му знак да го последва и му показало една каменна плоча, на която били написани три задачи; който успеел да изпълни условията им, щял да развали магията на двореца.

Първото условие било да се намерят бисерите на принцесата, а те били хиляда на брой, разпилени под мъха в гората. Но ако до залез слънце липсвал само един, онзи, който ги търсел, щял да се превърне в камък.

Отишъл най-големият брат и търсил целия ден, но до залез слънце намерил само сто бисера. И с него се случило това, което било написано на плочата — превърнал се в камък.

На следващия ден отишъл по-малкият брат, но и на него не му провървяло — до залез слънце намерил само двеста бисера и също се превърнал в камък.

Най-сетне дошъл редът на Глупчо. Той започнал да рови из мъха, но било трудно да се намерят бисерите и работата вървяла много бавно. Тогава той седнал на един камък и заплакал. Но ето че при него дошъл царят на мравките, които Глупчо спасил, с още хиляди мравки. Скоро малките животинки намерили всички бисери и ги събрали на купчина.

Второто условие било да се извади от езерото ключът за покоите на принцесата. Глупчо отишъл на брега на езерото и в този миг доплавали патиците, чиито живот той спасил, гмурнали се във водата и извадили ключа.

Ала третото условие било най-трудно: трябвало да се познае коя от трите спящи принцеси е най-млада и най-красива. Но трите си приличали като три капки вода и се различавали само по това, че преди да заспят, били яли различни сладки неща: най-голямата — бучка захар, по-малката — малко сироп, а най-младата — лъжица мед.

Тогава долетяла царицата на пчелите, чийто живот Глупчо спасил, и забръмчала над устните на трите принцеси. Накрая кацнала на устните на тази, която била яла мед. Така Глупчо отгатнал коя е най-младата и най-красивата от тях.

Магията се развалила, всички се събудили от дълбокия сън, а братята на Глупчо, които се били превърнали в камък, придобили отново човешкия си образ. Глупчо се оженил за принцесата и след смъртта на царя станал господар на двореца. А двамата му братя се оженили за другите

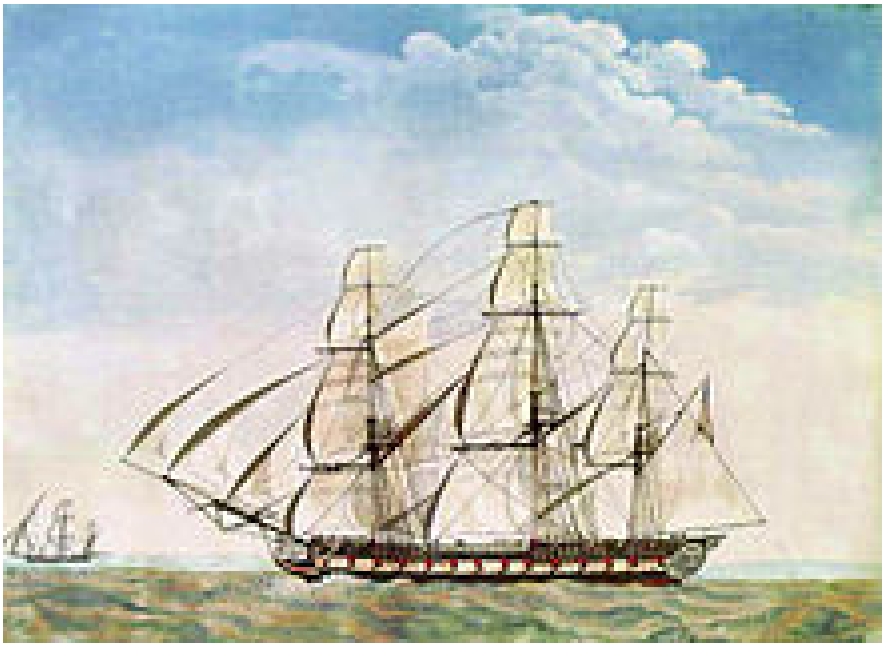
две принцеси.

Богаташът и беднякът

Сръбска народна приказка

Живяло някога едно момче – бедно сираче. Ала се намерил един богат човек, който проявил милост към него и го приютил. Момчето започнало да работи при богаташа без заплащане в продължение на година. Когато изманала тази година сирачето помолило богаташа да му заплати толкова, колкото смята за необходимо. Богаташът извадил една монета и казал: ”Ето ти за твоя честен труд”. Момчето взело паричката, благодарило и отишло до близкия ручей. Седнало на брега, извадило паричката и се помолило: „Милостиви Боже! Нима за цяла година аз спечелих само една монета? Но, може би аз и това не съм заслужил? Един Господ знае…” Изправило се момчето на брега, прекръстило се и казало: „Милостиви Боже, ако съм заслужил тази паричка, нека тя заплува по водата, ако ли не съм, нека да потъне!” И щом хвърлил паричката, тя веднага потънала. Той се върнал при богаташа върнал му я с думите, че не я заслужава и го помолил да остане да се потруди при него още една година. Така се изминала още една година. Момчето отново поискало отплата за труда си и отново получило една монета. След това отишло при ручея и повторило горещо своята молитва. Ала паричката отново потънала. Без ропот той се върнал при господаря си и му върнал паричката като го помолил да остане при него още една година. На третата година отново получил една монета за труда си и потретил своята гореща молитва, но този път монетата изплувала. Той я взел и си построил хижа в гората.

Скоро обаче разбрал, че неговият благодетел се готви да отплава с търговски кораб. Отишъл при него с молбата да му купи нещо от далечните земи и му дал своята монета. Дълго плавал корабът, но скоро стигнали до неизвестни земи и ето богаташът видял едни деца, които искали да хвърлят едно коте в морето. Той решил да спаси котето и го купил с монетата, която му дало сирачето. След което отново излязъл в открито море, дълго пътували и стигнали до неизвестен град. Там търговецът от кораба бил поканен на гости у друг богат човек. По време на вечерята навсякъде около тях обикаляли мишки и плъхове, а слугите с пръчки стояли около маста и пазели от гризачите, които били навсякъде. Гостенинът предложил на домакина да му доведе звяр, който да ги избави от мишките, които не им позволявали, дори да спят добре. Всички спяли в сандъци, за да не им изгризът мишките ушите по време на сън. Търговецът довел котката, която купил от децата и тя ги избавила за една нощ от гризачите. В знак на благодарност, търговецът напълнил целия кораб със злато и сребро. Когато се завърнал у дома, той дал на сирачето всичко на кораба, а също така му дал и своята дъщеря, за да се оженят и да създадат благочестиво семейство.

Превод от руски: Йоанна Келешева
Детско списание Камбанка

Ангелче

(Монахиня Валентина Друмева)

Малко ангелче крилато
със крила от чисто злато.
Бди невидимо край мен
От небето нощ и ден.

Пази ме, когато тичам,
учи ме, когато сричам.
Иска да съм умен аз
И послушен всеки час.

Ангелче добро небесно!
С него вичко ми е лесно.
Да го слушам съм готов
със признателна любов.

Приказка за капризната принцеса

Имало едно време в далечно кралство една чудно хубава принцеса. Красотата ѝ била неземна, но не била щастлива и никога не се усмихвала, не се радвала на нищо, защото била много капризна и сърцето и не познавало, нито обич, нито благодарност. Всеки ден ѝ сервирали най-различни ястия, но тя не била доволна, обсипвали я с най-различни подаръци, но тя не харесвала нищо от това. Постоянно крещяла и обиждала.

Година преди да навърши пълнолетие започнала да се държи много лошо с родителите си. Започнала да им повишава тон, а когато те се обръщали към нея и искали да я разсмеят, тя тръшвала вратата и ги наричала с обидни думи. Родителите се натъжавали с всяка изминала година все повече, тъй като дъщеря им постоянно се държала зле със всички.

През най-лютата зима в кралството капризната принцеса не била доволна и от придворното куче и го изгонила на студа. При тази постъпка нейната орисница толкова се ядосала, че я омагьосала и я проклела всичко около нея да се вкамени.

Кученцето едва не умряло от студ в страшна зимна виелица, но едно бедно момиченце го спасило като го увило в своето единствено одеяло и го прибрало вкъщи. Бедното момиче било много щастливо, защото кученцето се превърнало в най-добрия ѝ приятел.

Всички затварят очи и държат в ръцете си камъче – трябва да си представят предмет от приказката, който се е вкаменил и който те държат (чайник например, чиния, огледало и пр.) и трябва да измислят край на приказката.

НЕДЕЛЯ СЛЕД ВЪЗДВИЖЕНИЕ

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО Е НАШАТА НАДЕЖДА

И като повика народа с учениците Си, рече им: който иска да върви, след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва. Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси. Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си? Или какъв откуп ще даде човек за душата си?

Защото, който се срами от Мене и от думите Ми в тоя прелюбодеен и грешен род, и Син Човечески ще се срами от него, кога дойде в славата на Отца Си със светите Ангели. И рече им: истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила.

(Марк. 8:34-9:1)

„Истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила" (Марк. 9:1). С тези думи, братя, Христос завършва учението си за кръста на истинският ученик и за изкупващата стойност на разпнатата любов. Преди седем дни празнувахме намирането и издигането на Честния кръст. Оттогава с трепет празнуваме това събитие, защото с кръстната Си саможертва Богочовекът Христос дари възкресение на всички хора.

Кръсто-възкресната проповед на Църквата ни вече 20 века изразява и разкрива събитието на нашето спасение. Защото възкресението на мъртвите е надежда на християните и животът е духовният им опит в преходния свят на тление и развала. С този кръсто-възкресен морал християнинът може и намира изход от многобройните обстоятелства и изкушения, които го мъчат. Защото, братя, от кой друг неизчерпаем извор да почерпи човек сила, за да преодолее болката, несправедливостта, експлоатацията, лъжата, угнетението? И още повече мъката пред лицето на смъртта? И дори внезапната смърт на наши млади и обични близки?

Колкото по-отговорни сме в живота, толкова по-тежък е ежедневният кръст, който носим на плещите си. Но още толкова и неизмеримо по-голямо е предвкусването на възкресението. Защото, който се намира в ръцете на разпнатия и възкръснал Христос, не оставя място за смъртта. Християнинът не вкусва смърт, защото прибягва към истинския, безкраен живот. Там намира светлина и сила, за да преодолява всички интриги на дявола, дори и самата смърт.

Когато, братя, осъзнаваме новия свят, който се открива пред нас с Кръста и Възкресението на нашия Господ, вече вдишваме възкресението. Въпреки че около нас всичко мирише на смърт, тление и развала. И всеки път, когато придружаваме нашите мъртъвци, и им пеем погребалната служба с възкресна мелодия и думи, които показват ужаса на смъртта, но засвидетелстват и непоколебимата вяра във възкресението на всички мъртви. Това ни поучава евангелието днес и това ни повтаря нашата Църква с четивата и песнопенията на погребенията и помените на нашите близки. „Които в този свят поверяват живта си на Господ, не вкусват смърт, но възкресение", в Неговата разпната и възкрестна любов! Да бъде!

Автор: Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш
Източник: Как ще повярват, ако не чуят

НЕДЕЛЯ ПРЕД ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Никой не е възлязъл на небето, освен слезлия от небето Син Човеческий, Който пребъдва на небето. И както Мойсей издигна змията в пустинята, тъй трябва да се издигне Син Човеческий, та всякой, който вярва в Него, да не погине, но да има живот вечен. Защото Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен. Защото Бог не проводи Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него.

(Йоан 3:13-17)

СИЛАТА НА КРЪСТА

У евангелист Йоан четем, братя че „никой не е възлязъл на небето, освен Слезлия от небето". Слезе Богочовекът от небето на земята, за да направи човекът достоен да се изкачва на небето. И както пише св. Атанасий Велики, „Бог се въчеловечи, за да направи човека Бог". Прие човешката природа, за да издигне и спаси човека, който стана подвластен на развала и се ожени за смъртта.

Слезе Бог на земята и беше отхвърлен от земята. Които обаче не Го отхвърлиха и не Го отхвърлят, се наричат Негови чеда. Това спасително божествено снизхождение е в сила винаги. Всички хора по света, до края на вековете, биват приемани в богочовешко тяло на Сина и Словото Божие и всички хора се възприемат на небето заедно с Него. Които осъзнават тази истина с вяра и почитание, се чувстват живи чеда Христови. И още по-добре – приятели и Негови близки.

Господ идва и молитвата на всички Негови чеда е „Дойди, Господи...!" Ние християните имаме едно голямо предимство да осъзнаваме, че Иисус Христос пръв стана наш близък и в последствие и ние ставаме близки на Иисус Христос.

Пръв Той ни обикна, прости, пожертва се за нас. И въпреки че стигна до крайно смирение на кръстта и до вкусовете на смъртта, при все това издигна човешката природа от дълбините на ада до престола на Бог Отец. Със смърт смъртта победи!

Ние, хората, търсим, братя, да намерим издигане, признание, удоволетворение, пълнота, смисъл за обърканата си душа. Много пъти желаем да заситим търсенето си с нетрайни и лъжливи заместители. И отстраняваме от целите и мечтите си Богочовека Иисус.Тогава действително ставаме трагични и жалки!

Богочовекът Иисус ни освобождава от себелюбието, грешките, несигурността и неувереността. И Самият Той ни приканва да Го последваме в Неговия възкресен кръстен път: на кръстта на жертвата, любовта, себераздаването, прощението и в радостта на възкресението за вечния живот.

Всичко това предполага смирение и покаяние. Подтискане на волята, себелюбието и лицемерието, за да покълнат любовта, приятелството, мирът и истинската справедливост. Без смирение няма любов. Така ни учи Господният кръст, който тези дни особено почитаме. Чрез смирението и любовта човек се среща с Иисус Христос и се издига до престола на благодатта и царството Му.

Автор: Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш
Източник: Как ще повярват, ако не чуят?

---

7 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА – НА СВ. ОТЦИ ОТ I ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР

ДУХОВНО БАЩИНСТВО

Това като каза Иисус, дигна очи към небето и рече: Отче! Дойде часът: прослави Сина Си, за да Те прослави и Син Ти, според както си Му дал власт над всяка плът, та чрез всичко, що си Му дал, да даде тям живот вечен. А вечен живот е това, да познават Тебе, Едного Истиннаго Бога, и пратения от Тебе Иисуса Христа; Аз Те прославих на земята, свърших делото, що Ми бе дал да изпълня. И сега прослави Ме Ти, Отче, у Тебе Самия със славата, що имах у Тебе преди свят да бъде. Явих Твоето име на човеците, които си Ми дал от света; те бяха Твои, и Ти Ми ги даде, и спазиха Твоето слово. Сега разбраха, че всичко, що си Ми дал, е от Тебе; защото словата, що си Ми дал, предадох им ги, и те приеха и разбраха наистина, че съм от Тебе излязъл, и повярваха, че Ти си Ме пратил. Аз за тях се моля; не за цял свят се моля, а за тях, които си Ми дал, защото са Твои. И всичко Мое е Твое, и Твоето Мое, и се прославих в тях. Не съм вече в света, но те са в света, а Аз ида при Тебе, Отче Светий! опази ги в Твоето име, тях, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние. Когато бях с тях на света, Аз ги пазех в Твоето име; ония, които си Ми дал, опазих, и никой от тях не погина, освен погибелния син, за да се сбъдне Писанието. А сега ида при Тебе и казвам това в света, за да имат в себе си Моята радост пълна.

(Йоан 17:1-13)

Една седмица преди големия празник на Петдесетница почитаме богоносните отци, които участвали в Първия вселенски събор и формулирали учението на нашата Църква за едното

триипостасно Божество – трите неразделни лица на Света Троица, които съставят една-единствена общност на любовта. Това изкристализиране на нашата вяра е от значение, защото е свързано с живота ни, с нашето поведение и очакването ни за нашия край и за края на историята.

Духовното бащинство в живота на Църквата ни е от особено значение. Определя го с яснота св. апостол Павел в Първото послание до коринтяни: „Ако имате и десетки хиляди наставници в Христа, много бащи нямате, понеже аз ви родих в Иисуса Христа чрез Евангелието“ (4:15).

Духовният отец, братя, води вярващия към Църквата, към тялото Христово. В това живо тяло се ражда човек от Светия Дух. И по благодат става участник във възкресното присъствие на Богочовека Христос.

Днес почитаме великите учители на нашата вяра, които с последователния си живот и светото си слово дадоха образец за духовния човек, който се ражда със силата и благодатта на Светия Дух. И не само днес ги почитаме, но и във всичките си молитви призоваваме тяхното застъпничество пред Троичния Бог, защото те сами се удостоиха да живеят и проповядват благовестието на благодатта. В редиците на отците на нашата Църква се включват и всички духовници, които водят своите чеда към тайнството на Църквата, в благодатта и свободата Христови, в общение с честното тяло и животворната Му кръв.

Бащата по плът предлага на децата си всичко нужно за оцеляване; духовният отец предлага всичко потребно за издигане над този живот и за участие в живота и радостта на нашия Господ. Бащата е необходим за детето, защото му предлага сигурност, закрила, стабилност. Духовният отец води духовното си чедо към пристана на вярата, към Троичния Бог; въвежда го в тялото на Църквата и му предлага сигурността и увереността в очакването на небесния Отец. Физическият баща води сина си или дъщеря си в Църквата, за да ги предаде на съпруга или съпругата им и да живеят заедно през целия си временен живот. Духовният отец води духовните си чеда към Младоженеца Христос, за да живеят – въплътени в богочовешкото Му тяло – нескончаемата слава на Неговото царство.

Почитаме отците на Църквата ни, братя, и призоваваме техните молитви във всеки миг. „По молитвите на светите наши отци, Господи Иисусе Христе, Боже наш, помилуй и спаси нас! Амин!“

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“

---

6 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА

ИЗЛЕКУВАНЕТО НА СЛЕПОРОДЕНИЯ

И като минаваше, видя един човек, сляп по рождение. Учениците Му Го попитаха и казваха: Рави, кой е съгрешил, тоя или родителите му, за да се роди сляп? Иисус отговори: нито тоя е съгрешил, нито родителите му, но това биде, за да се явят делата Божии върху му. Аз трябва да върша делата на Тогова, Който Ме е пратил, докле е ден; настъпва нощ, когато никой не може да работи. Докле съм в света, светлина съм на света. Това като каза, плюна на земята, направи калчица от плюнката и намаза с нея очите на слепия, и му рече: иди се умий в къпалнята Силоам (което значи: пратен). Той отиде, уми се и се върна прогледнал. А съседите и ония, които го бяха виждали по-преди, че беше сляп, думаха: не е ли този, който седеше и просеше? Едни думаха: този е, а други: прилича на него; той пък казваше: аз съм. Тогава го питаха: как ти се отвориха очите? Той отговори и рече: един Човек, Който се нарича Иисус, направи калчица, намаза очите ми и рече: иди в къпалнята Силоам и се умий. Отидох, умих се, и прогледах. Те пък му рекоха: де е Той? Отговори: не зная. Тогава заведоха при фарисеите човека, който беше по-преди сляп. А беше събота, когато Иисус направи калчицата и му отвори очите. Питаха го също и фарисеите, как е прогледал. Той им рече: тури ми калчица на очите, и се умих, и гледам. Тогава някои от фарисеите думаха: Тоя Човек не е от Бога, защото не пази събота. Други думаха: как може грешен човек да върши такива чудеса? И произлезе помежду им разпра. Казват пак на прогледалия слепец: ти какво казваш за Него, задето ти отвори очите? А той рече: пророк е. Но иудеите не повярваха за него, че е бил сляп и прогледал, докато не повикаха родителите на самия прогледал и ги попитаха думайки: този ли е вашият син, за когото вие казвате, че се е родил сляп? А как сега вижда? Родителите му отговориха и им рекоха: знаем, че този е нашият син и че се роди сляп; а как сега вижда, не знаем, или кой му е отворил очите, ние не знаем. Той сам е пълнолетен; него попитайте; нека сам говори за себе си. Това казаха родителите му, понеже се бояха от иудеите; защото иудеите се бяха вече сдумали да отлъчат от синагогата оногова, който Го признае за Христа. Затова и родителите му казаха: той е пълнолетен; него попитайте. Тогава повикаха повторно човека, който преди беше сляп, и му казаха: въздай Богу слава; ние знаем, че Тоя Човек е грешник. Той отговори и рече: дали е грешник, не зная; едно зная, че бях сляп, а сега виждам. Пак го попитаха: какво ти направи? Как ти отвори очите? Отговори им: казах ви вече, и не чухте; какво пак искате да чуете? да не би и вие да искате да Му станете ученици? А те го изхокаха и рекоха: ти си Негов ученик; а ние сме Моисееви ученици. Ние знаем, че на Моисея е говорил Бог; а Тогова не знаем откъде е. Отговори човекът и им рече: това е и чудното, че вие не знаете, откъде е, а ми отвори очите. Ние пък знаем, че Бог не слуша грешници; но, който почита Бога и върши волята Му, тогова слуша. Открай век не се е чуло, някой да е отворил очи на слепороден. Ако Той не беше от Бога, не можеше да направи нищо. Отговориха му и рекоха: ти цял в грехове си роден, и ти ли нас учиш? И го изпъдиха вън. Иисус чу, че го изпъдили вън и, като го намери, рече му: ти вярваш ли в Сина Божий? Той отговори и рече: кой е, господине, та да повярвам в Него? Иисус му рече: и видял си Го, и, Който говори с тебе, Той е. А той рече: вярвам, Господи! И Му се поклони.

(Йоан 9:1-38)

Въпросът на учениците към Христос пред слепородения е разбираем: „Рави, кой е съгрешил, тоя или родителите му, за да се роди сляп?“

Учениците на Господ били възпитани в духа на Стария Завет и били научени, че злото идва като наказание от Самия Бог. Този възглед бил погрешен, защото още пророците на Стария Завет проповядвали с яснота, че Бог е „непричастен на злото“. Но въпреки всичко въпросното разбиране се разпространявало.

По-късно св. апостол Яков, самият той ученик на Моисеевия закон, подчертава, че „всеки се изкушава, увличан и примамван от собствената си похот“. Защото Бог в лицето на Богочовека Христос се разкри като любов, която стига до Неговата кръстна смърт.

Учениците в днешния евангелски откъс, както и много наши съвременници, се питат: Кой е виновен? Кой сгреши и сега плаща слепият или който и да е друг страдащ?

Истина е, братя, че болестите, страданията, развалата и тлението се дължат на греха. Както пишат свещените книги и ги разбират Божиите светци през вековете, чавекът е създаден, за да живее, за да не познае смъртта. Общението с Бога, Извора на живота, и свободното приемане на Неговата воля прави човека по благодат нетленен и безсмъртен. Грехът на първосъздадедните е отдалечаване от самия живот. Адам и Ева се отрекли от Бога и предпочели тлението и смъртта.

Често повечето от нас имаме склонност да обвиняваме Бог за болестите, за конкретните или обичайните страдания, от които се мъчим. Забравяме, че Божията воля е блага. Убягва ни, че Самият Той е човеколюбец и благодетелен и не се колебае да направи всичко за човека, та дори му дарява участие в безкрайното Си кръсто-възкресно присъствие.

Бог не е наказващ, нито съдник. Той е лечител. Затова и отговорът на Господ към учениците е пряк и рязък: „Нито тоя е съгрешил, нито родителите му, но това биде, за да се явят делата Божии върху му“, т.е. за да стане чудото!

Чудо беше, че прогледна слепият! Чудо е и лечението, което дарява медицинската наука и всички изследователи, които работят с търпение и упоритост за излекуването на болните.

Бог допуска болката, братя. Не я премахва. За да узреят болните, родните им и дори самото общество и да помнят в болката и тъгата си човеколюбието и милостта Божии.

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“